

Enderrock | Joaquim Vilarnau | Actualitzat el 25/04/2022 a les 14:30

25 anys de 'Bondia', el disc que va canviar la història d'Els Pets

El grup va assolir el reconeixement unànime de públic i crítica

Els Pets rebent el disc d'or per les vendes de Bondia | Xavier Mercadé

Quan **Els Pets** van presentar el seu primer disc la crítica musical barcelonina va mirar cap a un altre costat. No hi havia res d'aquells joves de Constantí que despertés la seva curiositat. Ritmes festius, desvergonyiment, procedència rural, confusió estilística, nivell musical justet, lletres en català, reivindicacions nacionalistes? i a sobre triomfaven sense que ells haguessin sabut ni tan sols que existien! No els van fer cas, però Lluís Gavalrà, Joan Reig i Fàlin Cáceres no es van amoïnar gens ni mica. La seva lluita era una altra i els resultats no es van fer esperar. La proposta va connectar amb una generació àvida de sentir rock en la seva llengua. La mateixa generació que també va devorar els primers discos i els primers concerts de les bandes coetànies: **Sopa de Cabra, Sangtraït, Sau, Lax'n'Busto?**

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=XgwnYXOfkk>

A cops de concert, **Els Pets** van anar modelant la seva proposta. Al mateix temps que milloraven de manera inequívoca la seva competència instrumental, van anar definint una línia musical (la integració de **Marc Grau** al conjunt resulta clau) i argumental que els va anar singularitzant. Sense deixar el to festiu, van saber construir bones cançons. La bromera dels primers discos es va anar canviant per un *bouquet* que deixava molt bon gust. A Barcelona, alguns crítics musicals els van començar a mirar a cua d'ull. Encara que ja en el primer disc hi trobem algun exemple d'aquesta línia que els havia de consagrar -?Vespre?-, molts assenyalen ?Pantalons curts i els genolls pelats? del seu quart disc, *Brut natural* (DiscMedi, 1994) com el primer exemple del nou estil d'**Els Pets**, més madur, més reposat, més reflexiu.

El 1997 abans d'aparèixer *Bondia*, **Els Pets** ja triomfaven popularment, però encara no havien convençut la crítica. El pes del nom i les indefinicions musicals dels seus començaments els seguien pesant com una llosa. Però les 12 noves cançons que van presentar van capgirar la història com un mitjó. Encapçalat per un himne que el temps convertiria en intergeneracional, 'Bon dia?', el disc va entrar com un coet a les llistes de vendes. Quatre dies després de l'aparició del disc, el públic de Verdú ja va cantar a cor què vols les cançons del disc. Com si haguessin aparegut moltes setmanes abans. I acompanyant aquesta descàrrega inicial, una bona col·lecció de peces meritòries, entre les quals hi ha 'Una fiblada a la pell?', 'Sebastià?', i per acabar amb una peça de comiat 'Bona nit?', d'aires beatlenians. Tot plegat va encimbellar el grup i els va dur a rebre el seu primer disc d'or, que aleshores certificava les 50.000 còpies venudes.

Per a **Els Pets** i per als seus seguidors hi ha un abans i un després de *Bondia*. Segur que objectivament no és el seu millor treball, però indiscutiblement és el més important. I aquests dies està d'aniversari.